

Kız ve Yıldız Tavşanı

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Yıldız Tavşanı

Ebru Mina TOMURCUK

Yumuşak bir bahar akşamında Lily parlak sarı yağmurlukluğunu ve küçük kırmızı çizmelerini giydi. Kanvas çantasını omzuna astı; gümüş yıldız iğnesi parlıyordu. Yağmur dinmişti ve bütün dünya ıslak çimen ile kır çiçekleri kokuyordu. Lily, evinin arkasındaki tepede dolaşmayı severdi; orada gökyüzü neredeyse dokunacak kadar yakın hissettirirdi.

Tepenin yarısında, yaşlı bir meşe ağacının yanında bir şey parlıyordu. Lily diz çöküp şaşkınlıkla nefesini tuttu. Çimenlerin üzerinde, bir ev kedisinden büyük olmayan minik bir tavşan oturuyordu. Tüyleri gümüş beyazıydı ve minik lambalar gibi parıldaayan altın çillerle kaplıydı. Uzun kulaklarının uçlarında yanıp sönen küçük yıldızlar vardı.

Tavşan, gece mavisi derin gözlerle yukarı baktı. "Merhaba," diye fısıldadı. "Benim adım Pip. Bu gece takımyıldızımdan düştüm." Lily'nin yuvarlak ela gözleri kocaman açıldı. "Gökyüzünden mi düştün?" diye sordu. Pip üzgün bir şekilde başını salladı. "Göksel anahtarım olmadan eve dönemem. Aşağı yuvarlanırken çantımdan kayıp düştü."

Lily, Pip'in kurdelesinden sarkan küçük dokuma çantaya baktı. Çanta boştu. "O zaman onu birlikte bulacağız," dedi ve aralıklı dişli gülümsemesi Pip'e daha cesur hissettirdi. Kendi kanvas çantasını açtı. "Gerekirse bütün gece arayabiliriz." Pip'in yıldız uçlu kulakları daha da parladı. "Gerçekten mi? Bana yardım eder misin?"

Yaşlı meşe ağacının altında başladılar; kökler uykulu parmaklar gibi kıvrılmıştı. Lily her düşen yaprağı kaldırdı, Pip ise kabarık yuvarlak kuyruğunu sallayıp oyuklara baktı. "Parlak mı?" diye sordu Lily. "Çok," dedi Pip. "Küçük bir ay parçası gibi parlıyor." Bir şişe kapağı, kaybolmuş bir bilye ve çok şaşırmış bir böcek buldular.

Sonra Lily'nin kırmızı çizmelerine uzun otların sürtündüğü geniş yeşil tepeden geçtiler. Pip yanında zıplıyordu; altın çilleri alacakaranlıkta hafifçe parlıyordu. "Benim takımyıldızımda yıldızlar şarkı söyler," dedi. "Şarkı söylemeyi özlüyorum." Lily gülümsedi. "O zaman anahtarını hemen bulalım, böylece onları yeniden duyabilirsin." Çalıların altını ve taşların arkasını aradılar.

Tepenin zirvesinde eğri bir ahşap çit vardı. Lily dikkatlice tırmandı ve diğer tarafa baktı. "Pip, bak!" diye seslendi. Bir yonca öbeğinin yanında küçük ve parlak bir şey pırıldıyordu. Ama oraya vardıklarında sadece parlak bir şeker ambalajı buldular. Pip'in kulakları sarktı. "Sorun değil," dedi Lily nazikçe. "Aramaya devam edeceğiz."

Küçük bir dere kenarında dinlendiler ve Lily krakerlerini paylaştı. Pip bir tane kemirdi ve ona yıldızların çiçekler gibi açtığı evini anlattı. "Orada arkadaşların var mı?" diye sordu Lily. "Çok," dedi Pip. "Ama senin gibi hiçbiri yok." Akşam havası serin olsa da Lily'nin içi ısındı. Ellerini ve patilerini birleştirdiler ve sabaha kadar arayacaklarına söz verdiler.

Göletin yanında ateş böcekleri küçük fenerler gibi süzülüyordu. Lily ve Pip her yaprağın ve taşın altına baktılar. Dost canlısı bir kurbağa ıslak parmağıyla sazlıkları işaret etti. "Parlayan bir şey o tarafa yuvarlandı," diye vırakladı. Heyecanla oraya koştular, kalpleri hızla çarpıyordu ve uzun yeşil sapları araladılar. Ama bu sadece uykulu uykulu yanıp sönen bir ateş böceğiydi. Pip iç çekti. "Çok yaklaştık," dedi.

Ay yukarıda yuvarlak ve yüksekte doğdu. Lily esnedi, sonra uyanık kalmak için başını salladı. Pip yosunlu bir kayanın üzerine zıpladı ve gökyüzüne baktı. "Takımyıldızım tam orada," dedi uzun kulağıyla işaret ederek. "Havuç şeklindeki küçük küme." Lily kıkırdadı. "Havuç takımyıldızı mı? Bu bir tavşan için mükemmel."

Tam o sırada Lily'nin yıldız iğnesi ay ışığını yakalayıp parladı. Pip şaşkınlıkla nefesini tuttu. "İğnen! O parıltıyı daha önce, yaşlı meşe ağacının yanında görmüştüm!" Tepenin üzerinden geri koştular, otlar çizmelerine fısıldıyordu. Lily'nin sarı yağmurluğu arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu. "Acele et!" diye güldü. "Anahtarın seni bekliyor!"

Meşe ağacına döndüklerinde Lily yumuşak toprağa diz çöktü ve parmaklarıyla nazıkçe kazdı. İki kökün arasına sıkışmış küçük bir altın anahtar vardı. Tam Pip'in dediği gibi, küçük bir ay parçası gibi parlıyordu. "Buldun!" diye bağırdı Pip, mutlulukla daireler çizerek zıplayarak. "Birlikte bulduk," dedi Lily ve çilli yanakları sevinçle parladı.

Pip anahtarı gökyüzüne kaldırdı ve anahtar yumuşak, şarkı söyleyen bir nota mırıldanmaya başladı. Yerden havuç şeklindeki yıldızlara kadar uzanan ışıltılı bir yol açıldı. Pip'in kulakları o kadar parladı ki Lily gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Zamanı geldi," dedi yumuşakça. "Ama vedalaşmak istemiyorum."

Lily Pip'e sınırsız sarıldı; gümüş beyazı tüyleri sarı yağmurluğuna yumuşacık değdi. "Arkadaşlar vedalaşmak zorunda değildir," diye fısıldadı. "Gece yukarı bak, ben de yukarı bakacağım." Pip anahtarı göğsüne bastırdı ve ışık onu nazikçe sardı. "Parlayan her yıldız, sana el sallayan ben olacağım," diye söz verdi.

Pip yukarı ve yukarı süzüldü, küçüldü ve küçüldü, sonunda şarkı söyleyen yıldızların arasındaki takımyıldızına kondu. Lily kolları ağrıyana kadar el salladı. Sonra havuç kümesindeki bir yıldızın hızlı ve parlak bir şekilde üç kez yanıp söndüğünü gördü. O da gözlerini kırptı; yanaklarında gözyaşları ve kahkaha karıştı. Dostluğun her mesafeyi aştığını, dostlar ne kadar uzakta olursa olsun bunun önemli olmadığını öğrendi.

Şimdi, gece açık olduğunda Lily sarı yağmurluğunu giyip tepeye tırmanıyor. Havuç şeklindeki yıldızları bulup el sallıyor. İçlerinden biri her zaman ona yanıp sönerek karşılık veriyor. Yıldız iğnesi çantasında parlıyor ve aralıklı dişli gülümsemesiyle gülümsüyor; Pip'in evinde olduğunu ve dostluklarının gökyüzü kadar geniş olduğunu biliyor.